

نمایشگاه طراحی با موضوع طبیعت در گالری هنرندان افتتاح شد. خانم‌ها شاهد نیاز، علیخانی و حبیب زاده سه هنرمند جوان شهر تجربه گر وهي با یک موضوع مشترک را زیر نظر استاد خود داشتند که حاصل این تجربه ۱۶ اثر بود و بر روی دیوار کافه گالری هنرندان برای علاقه‌مندان به نمایش گذاشته شد.

نکته مهم در این نمایشگاه می‌توان به تاثیر مدرس و روش آموزش اشاره کرد؛ نکته‌ای که این روزها در آموزش هنر کمتر به آن توجه می‌شود. مهدی چیت سازها خود سال‌های بسیاری را در رشته نقاشی تجربه کرده، دانش آموخته دانشگاه هنر تهران است و مسائل روز هنر به ویژه هنرهای تجسمی را خوب می‌داند، مطالعه در حوزه تئوری هنر و آشنایی ایشان از سینما و ادرا مدرس آگاه و آشنا به کار خود کرده، به گونه‌ای که تاثیر مستقیم این تجربه‌ها را در آثار شاگردانش می‌بینیم و خانم‌ها حمیده شاهد نیاز، زهرا علیخانی و سارا حبیب زاده هم جدا از این امر نیستند. وقتی به آثار این سه هنرمند بر روی دیوار کافه گالری هنرندان نگاه می‌کنیم متوجه این تاثیر پذیری و روش صحیح آموزش می‌شویم.

آشنایی با تکنیک‌های مختلف طراحی و استفاده از ترکیب مواد و متریال‌های مختلف، ترکیب بندی آثار و نوع نگاه هنرندان جوان به موضوع طبیعت همه نشان از این دارد که کاملاً آگاهانه به دنبال مطالعه بودند و توانستند از یک موضوع کاملاً آشنا چون طبیعت برخورد مناسبی داشته باشند. هر چند در استفاده از تکنیک‌ها کاستی‌هایی در آثار وجود دارد، دلیل آن هم گستردگی این تکنیک‌ها و متنوع بودن آن‌هاست که نیاز به تجربه و تمرین بیشتر است، شاید کارها هنوز به پختگی کامل نرسیده‌اند؛ اما از استانداردهای لازم از نظر آموزشی دارا هستند که این خود نشان دهنده انتخاب درست مسیر هنری این سه بانوی هنرمند است.

امیدوارم همه هنر جوان عزیز و علاقه‌مندان به رشته‌های تجسمی به اهمیت بسیار زیاد رشته طراحی پی ببرند و بدانند که همه چیز از طراحی شروع خواهد شد، هنر جو با طراحی کار خود را آغاز کند و همان ابتدای راه طراحی را به درست‌ترین شکل خود آموزش ببیند.

• نمایشگاه گر وهي طراحی دانشجویان دانشگاه بقیه الله در نگارخانه تاشا مجتمع فرهنگی ارشاد برگزار شد. این نمایشگاه آثاری از هنرجویان مجتبی کاظم لو را شامل می‌شود که از ۱۵ تا ۱۹ تیرماه ۹۸ برقرار است.

• نمایشگاه «در امتداد خط» روز جمعه هفتم تیرماه در گالری سرزمین هنر میزبان گروه بزرگی از طراحان کشور از جمله چهار هنرمند قزوینی، آرش لاهیجی، امیر عباسی، نیما کریمی و پرسا پگاه بود. این نمایشگاه تا روز ۱۷ تیرماه هر روز برقرار است و علاقه‌مندان می‌توانند از ساعت ۱۱ تا ۲۱ در تهران برگزار می‌شود.

• نیماحسن بیگی، نویسنده قزوینی در مسابقه داستان‌نویسی «خاطرات گمشده» با داستان کوتاه «اسپوین» و همچنین نخستین جشنواره ملی نمایشنامه‌نویسی «میرزا آقا تبریزی» (گرامیداشت ایوب آقاخانی) با نمایشنامه «سرد شرخ تبریز» دو جایزه ادبی را کسب کرد.

• از گذشته شروع کنیم؛ زمانی که نوجوان بودی، آیا مثل خیلی از هنرمندان در خانه با مخالفت برای انجام کار هنری مواجه می‌شدی؟ بله؛ من هم با این مسئله درگیر بودم که می‌گفتند هنر نان و آب نمی‌شود؛ بنابراین زمان انتخاب رشته دانشگاه نتوانستیم هنر را انتخاب کنیم و نقشه برداری خواندیم و در کنار آن هنر را ادامه دادیم.

• کدام یک از نمایش‌هایت را بیشتر از بقیه دوست داری؟

برای من هر کدام از نمایش‌ها، ویژگی‌های خاص خود را دارند و سعی کرده‌ام یکی بعد از دیگری از جنبه‌های مختلف تکمیل تر شود. از این جهت می‌توانم بگویم نمایش اخیر؛ «خانه» نسبت به نمایش‌های قبلی سطح قابل قبول‌تری داشته و بیشتر دوستش دارم.

فکر می‌کنی آثار قزوین در سطح حرفه‌ای قرار دارد؟ اگر نه، دلایل چیست؟ با سطح حرفه‌ای و استاندارد فاصله زیادی داریم و علت اصلی آن هم مسائل مالی و کمبود بودجه است.

به چه سبک کاری علاقه داری و تلاشت برای رسیدن به چه سبک خاصی در کارگردانی است؟ من به سبک پست مدرن علاقه زیادی دارم و سعی می‌کنم ویژگی‌های آن را که بسیار هم پیچیده و گسترده است، پیاده کنم. تلاش می‌کنم همین خط فکری و سیر کارگردانی را ادامه دهم و تکمیل تر کنم.

• اگر بخواهیم یک تیم مشترک را در آثارت ببینیم، آن چیست؟

با فکر می‌کنم ویژگی مشترک محتوایی آثارم تا توجه به دغدغه‌هایم گذار از سنت به مدرنیته و دغدغه‌های انسانی در این خصوص است.

• برای تو کدام مهمتر است و رسیدن به آن را موفقیت می‌دانی؟ اینکه در جشنواره‌ها جایزه بگیری یا اینکه کاری روی صحنه ببری که مخاطب بیشتری از آن لذت ببرد؟

قطعاً هدف هر هنرمندی جذب مخاطب است و ما اثری را برای خودمان خلق نمی‌کنیم. برای همین، دیده شدن اثر چه در اجراهای عمومی و چه در جشنواره‌ها برایم اهمیت دارد؛ اما به‌طور خاص برای جشنواره و جایزه گرفتن کار نمی‌کنم.

پلی از جنس شیشه به خانه

گفت و گو با مرتضی نادى فر، کارگردان تئاتر

وقتی یک اتفاق خوب هنری در شهر می‌افتد، همه خوشحال می‌شوند و از آن برای یکدیگر تعریف می‌کنند. نمایش «خانه» در این روزها به اجرا درآمد و مخاطبان با لبخند رضایت شان گرد خستگی را از تن عوامل نمایش تکاندند. از نگاه آن‌ها خانه از لحاظ مختلف مانند متن، طراحی صحنه و بازی یک قدم بزرگ به سطح تئاتر حرفه‌ای نزدیک شده بود. برای آنکه بدانیم کارگردان جوان و فعال نمایش چگونه می‌اندیشد که توانسته امروز خانه را خلق کند، قبل از اجرا در سالن علامه رفیعی با «مرتضی نادى فر» به گفت و گو نشستیم که در کارنامه‌اش کارگردانی آثاری چون «تو کش»، «پلی از جنس شیشه»، «بن بست» و «مورگ ناصری» را دارد.

گل اندام صفری

• بعضی هنرمندان تئاتر می‌گویند جشنواره‌های تئاتر به دلیل موضوعی بودن، خلاقیت را از هنرمند می‌گیرند، بعضی دیگر با جشنواره‌ها موافق‌اند. دیدگاه شما چیست؟

به نظر من جشنواره اگر ماهی اشتیاق و تحرک هنرمند شود، مفید است؛ اما اگر با اعمال سلیقه داوری صورت بگیرد و آثار آنگونه که باید دیده

کودکان کار؛ زندگی تازه

زهرا غیاثوند

شهریور ۱۳۹۷ بود که کارگاه تئاتر شورایی «زاغ» با حضور کودکان کار در کلاسی کوچک در محله خیابان شهید انصاری شکل گرفت. در ابتدا همه چیز یک تجربه، یک حضور برای گفت و گو و نوشتن از داستان‌ها و روایت‌های واقعی زندگی کودکان کار بود؛ اما اول تیرماه سال ۱۳۹۸ تصمیم گرفتیم تا اجراهای کارگاه تئاتر و اجرا «زاغ» را به صورت عمومی، هر هفته در سرای سعدالسلطنه اکران کنیم تا داستان‌ها، قصور و تجربه‌های کودکان را با سایر مردم شهر سهیم شویم.

من به عنوان نماینده کارگاه تئاتر و اجرای زاغ، امروز بعد از دو هفته از شروع اکران‌های عمومی که هر هفته آن، اجراکنندگان کارگاه اجرای جدیدی را به مخاطب‌ها ارائه می‌دهند، می‌خواهم موج می‌خورم. بله؛ تئاتر واقعی زندگی تازه شروع شده بود؛ تئاتری که دیگر همه در آن کنش‌گر را، اجراگر اصلی آن روز، جلوی همه ایستاد و با صدای بریده بریده کلمات روبه رویش را خواند تا حق تحصیل را بنگان و اجاری همه کودکان را یادآوری کند، اجرا تمام شد، همه اجراگران را تشویق کردند؛ اما کسی سالن را ترک نکرد. سه

مینا حاجی شفیعی

• واژه‌ی فحیمه ی: هِسَنَه هِسَنَه

hesna hesna

به معنی: نفس نفس زدن

مثال یک: یکی نیس بشش بگد میّه مژبوری اَنَقْدَ بَیخی؟ «کا آ تو نیس کتابار کی آ تواس؟ ا اَنَقْد خورودسا و مژش زفته اس بالا، دو قَدَم کی را مَرَد به هِسَنَه هِسَنَه مَفْتَد، خیلی بَدَس آدم نَآنَدد شیکمَش بَگ دارد! اَصْنا دَلَه اس!»
مثال دو: اَینا اَهمون وقتی که قَفَل بودا ریاش مُشکل داش، د خواب نفشش به تَگّا مَفْتاد هَمَش هِسَنَه هِسَنَه مَفْتَد اَین هاجر بَیخ سیا اَین مَکَشید به کولش اَین بی داری به اون بی داری کی بَگرا! سَر آخرم هیش اَین کُوت نَگّا نَفمیدن اَین چَپَس. سالان سالیس فِس فِش د جَبیش، ما کَپِش د دَحْشَن

*پی نوشت
۱- کا آ تو نیس کتابار کی آ تواس؟ - کا ه از تو نیست گاه انبار که از توس!

روایت آدمک‌های بی صورت

علی کاظم لو

در هر کجای دنیا که باشی، تاریکی و روشنی خواهد بود فقط اندازه‌اش متفاوت است. متین نوروزی، پس از دو یا سه سال سماجت و تلاش متکی به خود توانست اندیشه‌هایش را در گالری مهر و ماه با ما به اشتراک بگذارد؛ نمایشگاهی پر از تاریکی، خوں، زندان، قلب شکسته، دار و گاهی زندگی و بسیار اندکی امید؛ نمایشگاهی با طنزی تلخ و سیاه.

متین در آثارش ژانر فلز سیاه را برگزیده که ژانری مهم و تاثیرگذار در کاریکاتورهای اجتماعی و سیاسی است؛ به ویژه آنکه حذف کامل رنگ در آثارش (به جز در مواردی که خوں را نمایش می‌دهد) و حذف نقش رایج کادر و زمینه در آثارش و پرهیز از معلق گویی یک راست و سر راست ما را به دیدن آن چه کشیده‌است جلب می‌کند، گویی انتخاب خط به عنوان مهمترین عنصر طراحی بر این خواسته‌ی طراح تاکید داشته‌است.

کاراکتری که طراح برای بیان موضوعاتش انتخاب کرده که البته در آینده قوام و قدرت خواهد یافت، با هوشمندی طراح بدون اعضای صورت و میمیک خنثی و مهمتر از همه بدون داشتن جنسیت زن و مرد است، تا بدانیم در اتفاقات تاریک و روشنی که در آن سهیم هستیم، صرفاً به دلیل انسان بودنمان مسئولیم نه جنسیتان.

سفر به دنیای رنگی

شادی کلجه

در میان خبرها و مطالب مختلف این روزها مانند وضعیت تا به سامان اقتصادی، تعدیل هر روزه نیروهای کارگری و اخبار خاکستری دیگر، بوسر یک اتفاق هنری خوب نظم را جلب می‌کند و کنجکاوی می‌شوم نمایشگاه «رنگ و آب» «اسما سپاهیان» را ببینم. در یک عصر تابستانی به گالری مهر و ماه حوزه هنری می‌روم و یکی یکی تابلوهای نقاشی را از نظر می‌گذرانم. وقتی درباره سبک آثار از سپاهیان سوال می‌کنم، می‌گوید از سبک آبرنگ استفاده کرده به این خاطر که در این اوضاع نابسامان بتواند با رنگ‌ها به مخاطبان تابلوهاش دنیایی از رنگ و حال خوب بدهد و آن‌ها را به سفری از این دنیای خاکستری و سرد به دنیایی رنگارنگ و شاد ببرد.

چشم می‌گردانم و در همه تابلوها به دنبال پیام مشترکشان می‌گردم. برای آنکه مطمئن شوم سخن آثار را خوب شنیده‌ام، از سپاهیان سوال می‌کنم. می‌بینم او هم تلاش کرده با استفاده از آب رنگ این پیام را بدهد که همان‌طور که آب رنگ حیات است و به نقاشی‌هایش زندگی بخشیده، رنگ‌ها هم به آن زیبایی داده‌اند، درست مثل زندگی ما که بدون آب و رنگ مفهومی ندارد.

چیزی که در نمایشگاه نظرم را بسیار جلب می‌کند، استفاده از گلدان‌های زیاد در نمایشگاه است و دلیل حضور آن‌ها از زبان سپاهیان این است که گیاهان بی‌شبهات به ما نیستند. ریشه گیاهان با آب استوار می‌ماند و ادامه‌ی حیات ما هم به آب وابستگی دارد و حس زنده بودن و رنگ‌های طبیعی گیاهان باعث می‌شود که با استفاده از گلدان‌ها هنرمند پیام ذهنی خود را دیگر بار به مخاطبان برساند «زندگی بدون آب و رنگ هیچ معنا و مفهوم ندارد».

با اینکه چهارمین نمایشگاه اسما سپاهیان است، وقتی به افراد حاضر در گالری نگاه می‌کنم، برایم جالب است که از هر رشته هنری می‌شود یک نفر را آنجا دید، هنرهای تجسمی، سینما، تئاتر، شعر و من به این باور می‌ رسم که انگار همه ما به‌دنبال این رنگ‌های گم شده در زندگی مان می‌گردیم.

وقتی از گالری بیرون می‌آیم، در ذهنم تنها تصویر گل‌های رنگارنگ و با طراوت است که گرمی هوای عصر تابستانی را برام به نسیمی بهاری بدل می‌کند.